

Het huis
tussen de
Appelbomen

HEIDI
CHIAVAROLI

Het huis tussen de appelbomen

Heidi Chiavaroli

Het huis tussen de appelbomen

Vertaald door Gerda Lok-Bijzet

KokBoekencentrum Uitgevers ● Utrecht

Vertaling: Gerda Lok-Bijzet
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 9789029731539
ISBN (e-book) 9789029731546
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

Originally published in English in the USA under the title *The Orchard House* by Heidi Chiavaroli.

Copyright © 2021, Heidi Chiavaroli

Dutch edition © 2021 by KokBoekencentrum with permission of Tyndale House Publishers, a division of Tyndale House Ministries. All rights reserved.

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Lieve mam,
Dank u wel dat u me voor dit verhaal niet alleen uw prachtige gedichten hebt gegeven, maar dat u altijd bent blijven geloven in mijn grootste droom.
Ik houd van u.

Hoofdstuk 1

Ik stelde me mijn geest altijd voor als een rommelige kamer, die nodig opgeruimd moest worden.

- LMA

Taylor

Concord, Massachusetts
juli 1995

Dertien is nog niet bepaald volwassen, maar het is oud genoeg om te beseffen dat hoop een nogal gevaarlijk ding kan zijn.

De eerste keer dat dit besef tot me doordrong, was ik nog maar vier jaar oud. Mijn moeder had me bij oom Rob gedumpt. Dat was niet ongebruikelijk, maar deze keer was ze na twee nachttjes slapen nog steeds niet terug. Zolang was ze nog nooit weggeweest.

Toen ik mijn oom vroeg wanneer mama terug zou komen, haalde hij zijn schouders op en zei: 'Ik hoop gauw, m'n kind.'

Hoop.

Die had ik toen nog in overvloed. Elke morgen als ik wakker werd, gooide ik mijn versleten deken van me af en rolde van de bank om in de kleine kamertjes van oom Robs appartement naar haar op zoek te gaan, maar de vrouw die in zijn bed lag was nooit mijn moeder. Elke avond wanneer ik in slaap viel, overtuigde ik mezelf ervan dat als ik maar hard genoeg *hoopte*, en dan ondertussen ook nog eens mijn adem inhield, mijn moeder de volgende ochtend voor de deur zou staan.

Maar elke keer opnieuw kwam mijn hoop bedrogen uit. En toch, zo leek het, leerde ik er niks van. Niet toen ik op de

opklapbare keukentafel van oom Rob, waar ik als achtjarige mijn waardevolle exemplaar van *Little Women* had laten liggen, het overlijdensbericht van mijn moeder vond. Niet toen ik elf was en de politie kwam om mijn oom mee te nemen naar de gevangenis. En ook niet toen ik niet veel later in de vicieuze cirkels van het pleegzorgsysteem belandde.

Totdat, een jaar geleden, de Bennetts mij in huis namen. Er gloorde weer hoop aan de horizon. Hoewel het deze keer nogal kwetsbare hoop was, gerafelde – net als de tandenborstel die ik gebruikte toen ik nog bij oom Rob woonde en die hij steeds vergat te vervangen.

Victoria Bennett was al mijn beste vriendin sinds we zeven jaar oud waren en nu was ze ook nog mijn zus. Haar ouders gaven mij niet alleen een nieuwe tandenborstel, maar ook Nikeschoenen en zoveel liefde als ze maar konden. Ze gaven me de kans om naar het Jo March Schrijverskamp te gaan in Orchard House, een plek waar Victoria en ik door geobsedeerd waren geraakt. Jarenlang had ik mezelf ondergedompeld in de wereld van Jo March, terwijl ik me probeerde voor te stellen hoe het zou zijn om een familie te hebben, om in elk geval één zusje te hebben... om ergens bij te horen.

En nu was ik eindelijk in de grote ruimte waarin Louisa May Alcott haar meest geliefde klassieker had geschreven. In het huis waar de zusjes March zich ‘onder moeders vleugels’ hadden bevonden. Voorzichtig durfde ik mijn teen weer in het ijsskoude water van de hoop te steken.

Ik sloot mijn ogen en slurpte de magie van Louisa’s slaapkamer in me op. Onder mijn gebogen knie en dwars door het dunne nylon van mijn panty heen, voelde ik de harde kافت van mijn inmiddels al negen jaar oude exemplaar van *Little Women*. Op de een of andere manier had ik er spijt van dat ik het vandaag had meegenomen. Mam had het boek opgestuurd, dat eerste kerstfeest nadat ze vertrokken was. Er had geen briefje bij gezeten, er was alleen die bruine gras-

papieren envelop met mijn naam erop. Het boek leek maar naakt zonder het rood met groene kerstinpakpapier.

Het cadeautje leek niet echt te passen bij een meisje dat nog niet eens op de kleuterschool zat. Hoewel ik diep vanbinnen best wist dat ze het waarschijnlijk in de gauwigheid nog uit de kringloopwinkel had gevestigd, kon ik niet anders dan dagdromen dat ze urenlang had nagedacht over het perfecte kerstcadeau voor mij. Dat ze had gewild dat ik juist dit cadeautje en deze boodschap kreeg – een verhaal over een gezin dat elkaar vurig liefhad, maar ook samen moeilijke tijden doormaakte – ook al had ze die realiteit dan niet in mijn eigen leven kunnen bewerkstelligen.

Ik koesterde het boek meer dan goed voor me was. Nog steeds, trouwens. Ik had me niet kunnen bedwingen om het vandaag mee te nemen, in de hoop dat het oude op de een of andere manier ruimte zou maken voor iets nieuws. Dat misschien, heel misschien, de wonden uit mijn verleden beplakt zouden worden met pleisters van een perfecte toekomst.

Victoria en ik hadden ontzettend uitgezien naar deze vier maanden en ik had volop gedroomd van dit moment – het moment waarop ik zeker wist dat een of ander grandioos verhaal zich als een donderslag bij heldere hemel aan mij zou openbaren. Het moment waarop de tijd zou stilstaan en de inspirerende glans die juffrouw Alcott had omstraald ook op mij zou neerdalen en mij als een wolk vol majesteit en glorie zou omringen.

Ik wierp een blik op de woorden die ik tot dusver had geschreven, woorden die meer weg hadden van een dagboekfragment dan van inspirerende majesteit en glorie.

Het is nogal grappig om door het buitenraam naar binnen te gluren.

Niet echt haha-grappig, en ook niet vreemd-grappig, want vreemd betekent dat het anders is dan je gewend bent, maar

voor mij is het juist heel gewoon om nergens bij te horen. Dus over wat voor soort grappig heb ik het dan?

Eenzaam-grappig.

Ik-ben-nogal-goed-geworden-in-het-wegknippen-van-mijn-tranen-grappig.

Ik-vraag-me-af-of-het-ooit-beter-wordt-grappig.

Haastig bladerde ik naar een nieuwe pagina, terwijl ik in mijn hoofd de tijd langzaam hoorde wegtikken. Ik liet mijn pen boven het papier hangen, maar er gebeurde niets. Ik tuurde uit het raam boven Louisa's halvemaanbureau en vroeg me af of die olm er meer dan honderd jaar geleden ook al had gestaan.

Ik slaakte een zucht en drukte de pen op het papier, net zolang tot er een kleine, zwarte inktvlek verscheen. Een vlek, maar geen woorden.

Een warme hand rustte op mijn schouder en de geur van mottenballen omringde me toen onze lerares, mevrouw Hayes, zich over mijn tafel boog.

'Je kunt nooit iets verkeerd schrijven, lieveling. Volgens mij zat je één pagina geleden nog vol inspiratie. Misschien moet je daar iets mee doen. Je weet maar nooit waartoe het leidt.'

Ik schonk haar een voorzichtig glimlachje, maar hoopte stiekem dat ze weg zou gaan. Ik had nog maar tien minuten de tijd om aan mijn literaire meesterwerk te beginnen.

Ze liep verder, maar in plaats van me te concentreren op de geboorte van mijn woorden, keek ik naar de andere kant van de kamer, waar mijn beste vriendin tegen de openhaard geplakt zat. Victoria krabbelde verwoed in haar notitieboek, zonder zelfs ook maar naar adem te happen. Ze had vaak net zo veel ideeën voor verhalen als er narcissen groeiden in de lente. En hoewel haar meeste verhalen bol stonden van de driehoeksverhoudingen, had ze tenminste ideeën – en het lef om erover te schrijven.

Ik slikte mijn jaloezie weg en dwong mijn pen om over

het papier te bewegen, zodat er een zin ontstond waarin ik een prachtig oud Engels huis omschreef. Toen mevrouw Hayes ons vertelde dat onze schrijftijd er bijna opzat, keek ik naar de bloemrijke woorden die ik geschilderd had – beeldschoon, maar zonder karakter of ook maar een fractie van een conflict.

Toen het tijd was de kamer te verlaten, sloot ik me aan in de rij en liet mijn hand voorzichtig over Louisa's geschilderde bureau glijden. Eén vluchtige seconde werd ik overspoeld door een kleine fluistering... door iets wat voelde als nieuwe mogelijkheden, als hoop en opwinding. Maar nog voor ik het kon vastgrijpen en als het mijne kon beschouwen, was het alweer verdwenen.

Ik drukte mijn hand tegen de witte verf, wanhopig op zoek naar dat ene spoortje talent om bij mij naar binnen te sijpelen. Misschien dat ik, als ik me maar hard genoeg concentreerde, dan een speciaal persoon zou worden, misschien dat ik dan een bijzondere gave zou krijgen, misschien dat ik dan in staat zou zijn mezelf groot te brengen, zodat ik niet langer afhankelijk was van het pleegzorgsysteem, of van de Bennetts. Al was het maar iets, een geheim wat dan ook, zodat ik eindelijk zou ontdekken waar ik thuishoorde.

Toen de rij langzaam naar de deur opschoof, liet ik mijn hand van het koele houten bureau glijden. De meisjes liepen de trap af, hun voetstappen galmden door het eeuwenoude trappenhuis. Mevrouw Hayes hield me tegen bij de deur.

‘Houd moed, Taylor. Wist je dat zowel Louisa als Jo heel veel valse starts en zelfs afwijzingen hebben gekregen voordat ze hun literaire stem vonden?’

‘Echt waar?’ Het lukte me niet de nieuwsgierigheid in mijn stem te verbijten.

Ze knikte. ‘Zeker, een van Louisa's verhalen werd zelfs als zo sensationeel beschouwd dat niemand het zelfs maar durfde aan te raken. Maar raad eens? Het zal deze zomer toch nog worden gepubliceerd – eindelijk, maar toch. Jouw

tijd komt nog wel, lieverd. Houd vol, misschien kan je zus je wel helpen.'

Mijn zus.

Voor het eerst in mijn leven voelde het alsof er een luikje in mij dicht ging bij de gedachte aan Victoria. Ik was er echt van overtuigd dat we in zekere zin zusjes waren. Maar toch, soms – op momenten als deze – leken de verschillen tussen ons zo groot dat ik dacht dat ik mezelf gewoon voor de gek hield. Misschien was het een leugen – dat ik een Bennett was, dat ik net zo kon zijn als alle andere meisjes op dit kamp.

Heel even voelde ik de behoefte om de waarheid te vertellen, om dingen recht te zetten, zodat ik niet zou worden overvallen door die koude vingers om mijn nek die me probeerden te wurgen.

'Ze is mijn zus niet,' fluisterde ik en ik volgde de andere meisjes de trap af, naar de benedenverdieping van het oude huis.

~

Nadat we onze klasgenootjes en leraren hadden uitgezwaaid, wierp ik nog een laatste blik op de puntgevel van het prachtige historische huis. Aan beide zijden van het venster hingen zwarte gordijnen. Op het hoogste puntje van het dak stond een grote, oude schoorsteen en ik herinnerde mezelf er nogmaals aan hoeveel geluk ik had dat ik hier mocht zijn, hier op de plek waar mijn lievelingsboek aller tijden was geschreven. Wat deed het ertoe dat ik vandaag geen letter op papier had gekregen? Misschien had ik morgen meer geluk.

Ik draaide me om en begon met Victoria aan de wandeling naar huis, huppelend over de scheuren in de stoeptegels, terwijl mijn rugtas bij elk huppeltje tegen mijn rug botste en ik ondertussen probeerde te luisteren naar het gebabbel van Victoria over het verhaal waaraan ze die ochtend begonnen was. Haar woordenstroom was altijd overvloedig,

niet alleen als ze praatte, maar ook wanneer ze schreef en ik luisterde verrukt naar haar. Ondertussen passeerden we het imposante, witte koloniale huis waarin Ralph Waldo Emerson had gewoond.

‘Ik ben er zo klaar mee om alleen maar over oppervlakkige dingen te schrijven, weet je wel. Toen ik in Orchard House was, was het net alsof ik Jo tot me voelde spreken, alsof ze me vertelde over een nieuw soort verhaal... een verhaal dat zij zelf had willen schrijven.’

Ik stond versteld van haar verbeeldingskracht, van het vertrouwen dat ze had in haar eigen verhaal. Kwam dat omdat ze was grootgebracht door twee liefdevolle ouders? Als ik al vanaf het begin van mijn leven bij de Bennetts gewoond had, in plaats van in het huis van een oom die er eigenlijk nooit was, zou ik dan ook net zo veel zelfvertrouwen als Victoria hebben gehad?

‘Waar gaat het over?’

Ze bleef stevig doorstappen, maar ik zag dat er een dromerige blik over haar gezicht kroop. Haar blauwe ogen fonkelden en ze duwde afwezig een losgeraakte haarlok achter haar oor. ‘Het gaat over een meisje – ik heb haar Sophia genoemd. Vind je dat geen prachtige naam? Hoe dan ook, Sophia wordt verliefd op een rijke man genaamd Logan, die alleen maar bij haar wil blijven als ze zichzelf verandert. Hij wil dat ze haar haar afknipt en alleen nog maar naar voetbal kijkt. Hij verbiedt haar om nog langer verhalen te schrijven, omdat hij dat tijdverspilling vindt. Uiteindelijk ontdekt ze wie ze echt is en niet de persoon die een of ander joch wil dat ze is. Denk je niet dat Jo het helemaal geweldig zou vinden?’

‘Wauw. Dat is... goed. Ik denk dat ze het inderdaad helemaal geweldig zou vinden.’ We passeerden Lexington Road, in de verte doemde het centrum van de stad op. ‘Hoe kom je toch aan al die ideeën?’

Ze haalde haar schouders op en gooide haar haar over

haar schoudera. ‘Ik weet niet – ze ontstaan gewoon. Bij jou dan niet?’

Ik schoof mijn handen in mijn zakken en bestudeerde mijn voeten.

Victoria knee in mijn arm. ‘Je hebt veel meegemaakt. Wees niet zo streng voor jezelf, oké?’

Ik worstelde me los uit haar greep. ‘Hou daarmee op.’

‘Waarmee?’

‘Met die zinnertes die jouw moeder ook altijd gebruikt.’

‘Ik probeer je te helpen, Taylor.’

‘Wees dan gewoon mijn beste vriendin, net als vroeger.’

Victoria dacht even na voor ze antwoord gaf. ‘Dat probeer ik ook,’ fluisterde ze.

Ik probeerde de knoop in mijn maag weg te slikken. Ik had het recht niet om tegen mijn beste vriendin uit te vallen of ondankbaar te zijn over wat de Bennetts, inclusief Victoria, allemaal voor mij hadden gedaan. ‘Het spijt me. I-ik weet dat je me probeert te helpen.’

We waren bijna in het centrum van de stad toen ze plotse-ling stilstond. ‘We hebben altijd gezegd dat we graag zussen wilden zijn, en nu is het eindelijk zover. Ben je dan niet blij?’

Ik was een rotkind. Meedogenloos, zoals Jo March het zou noemen.

‘Natuurlijk ben ik blij.’

Maar toch ontbrak er iets. Niet aan het oppervlak, maar vlak daaronder. Iets wat maakte dat ik me een indringer voelde in het gezin van de Bennetts, ja, zelfs een indringer in dit nieuwe leven dat ik nu mocht leiden. Het voelde alsof ik Victoria iets schuldig was, alsof we niet langer gelijkwaardig waren. Erger nog, ik wist... wist dat haar ouders, Paul en Lorraine, me niet zozeer in hun gezin hadden opgenomen omdat ze van me hielden, maar omdat ze van hun dochter hielden.

Maar dan nog, hoe kon ik zo ondankbaar zijn? Ze hadden me bevrijd uit de klauwen van de pleegzorg, waar er met tieners zoals ik werd gejongleerd, net zolang tot ze oud ge-

noeg waren om uit huis te gaan. Ik hoorde tenminste ergens bij, al was het dan alleen maar in naam.

‘Het spijt me,’ zei ik weer. Mijn gecompliceerde gevoelens over families waren niet belangrijk. Het enige wat belangrijk was, was dat ik mijn dankbaarheid toonde. Ik moest ervoor zorgen dat Victoria en haar ouders er nooit – maar dan ook nooit – spijt van zouden krijgen dat ze mij in huis hadden genomen. Ik stak mijn hand naar haar uit en ze nam hem in de hare. Ik gaf een voorzichtig kneepje. ‘Best friends forever, toch?’

Ook zij gaf een kneepje. ‘Best friends en zusjes forever.’

We liepen verder, onze verstrengelde handen zwaaiend tussen ons in. ‘Goed,’ zei ze. ‘Om jou te helpen met een briljant idee voor een verhaal stel ik voor dat we de Pickwick Club nieuw leven in blazen.’

Ik schoot in de lach. ‘Zijn we daar niet wat te oud voor?’

‘Vertel dat maar aan de zusjes March!’ Victoria hief een vuist in de lucht, zichtbaar opgewonden door onze eerste dag op het schrijverskamp in Orchard House. En als zij eenmaal een idee in haar hoofd had, kon niets of niemand haar daar meer van afbrengen.

We hadden onze Pickwick Club opgericht nadat we erover hadden gelezen in *Little Women*, hoewel noch Victoria, noch ik ooit ook maar één letter van Charles Dickens’ *The Posthumous Papers of the Pickwick Club* had gelezen. Onze club was vijf jaar geleden ontstaan als een simpele uitwisseling van korte verhaaltjes en ideeën – dat wat professionelere schrijvers een kritiekgroep zouden noemen. We kwamen één keer per week samen in de kamer boven de garage van de Bennetts om elkaar te inspireren en elkaars verhalen te lezen. Ik kwam in die tijd eigenlijk altijd wel op de proppen met een nieuw idee, omdat ik nooit met lege handen wilde komen aanzetten, maar vooral omdat Victoria altijd bereid was om me op weg te helpen als ik weer eens was vastgelopen met mijn personages.

Maar in de loop van de tijd waren we met onze club gestopt. Waarschijnlijk nadat Victoria me had verteld dat Brad Lincoln haar had gekust tijdens ons eerste schoolfeest in de brugklas. Nadat de Bennetts hadden besloten om mij ‘uit te proberen’ als hun pleegkind. Nadat boybands en Beverly Hills, 90210 een belangrijkere plaats in ons leven waren gaan innemen dan een klassieke negentiende-eeuwse roman.

Maar vandaag leek onze club ineens weer uit de dood te zijn herrezen en ik moest diep vanbinnen toegeven dat ik daar stiekem toch best blij mee was. Hier had ik naar verlangd: een terugkeer naar het verleden, een terugkeer naar een eenvoudiger tijd, waarin geluk niet afhing van de aandacht van jongens of de mate waarin mijn borsten groeiden – of niet groeiden – maar van de eenvoud en het plezier van het schrijven van een verhaal.

Victoria gaf me een lichte schouderduw. ‘Kom mee, zus. Als we ooit beroemde schrijvers willen worden, zullen we wel wat beter ons best moeten doen. En dan bedoel ik dat we meer dan één keer per week samenkomen. Ik bedoel dat we woorden tellen, feedback geven, elkaar uitdagen.’ Haar roomwitte huid kreeg een rozige teint. De zichtbare opwindning maakte haar nog tien keer zo knap. ‘Waarom beginnen we niet alvast met het aanschrijven van literaire agenten? Volg je dromen, weet je nog? Op weg gaan naar je luchtkasteel?’

Ik moest glimlachen om haar verwijzing. De zusjes March hadden hun dromen – hun hoop – vaak vergeleken met luchtkastelen.

Maar goed, dromen hebben was één ding, maar het was iets anders om ze vervolgens ook uit te laten komen. Victoria had er geen flauw idee van hoe ingewikkeld ik het vond om mijn verhalen met haar te delen, ook al was ze dan mijn beste vriendin. Maar ik wilde haar enthousiasme ook niet te veel temperen. Bovendien wilde ik toch zo graag dat ongrijpbare iets vinden wat Louisa’s bureau me had toegefluisterd. ‘Oké, ik doe mee.’

Ze lachte haar scheve tanden bloot. Volgende maand zou ze een beugel krijgen. Ik had ook een beugel nodig, maar ik vond dat ik niet van Paul en Lorraine kon verwachten dat ze zoveel geld aan mij uitgaven.

‘Laten we meteen beginnen!’ Ze trok een sprintje en ik holde achter haar aan, terwijl de warme wind door mijn haren blies en mijn rugtas hard tegen mijn rug sloeg toen mijn spichtige benen zich vooruit bewogen. We renden het stadscentrum voorbij, langs de Holy Familyparochie en het gemeentehuis, voorbij de Colonial Inn en de North Bridge Inn, tot aan Monument Street. Daar stond het gigantische, koloniale, drie verdiepingen tellende huis van de Bennetts. Ik herinnerde me nog de eerste keer dat ik dit huis zag, hoe Victoria en ik uit de bus waren gesprongen. Het briefje dat mijn oom had geschreven en waarin hij mij toestemming gaf om bij mijn nieuwe vriendinnetje te gaan spelen diep weggedrukt in de palm van mijn hand. We hadden elkaar die dag gekozen om samen een tekenproject te doen. Victoria had in geuren en kleuren verteld over haar plastic doosjes waterverf. Ze vertelde dat haar moeder de beste bananenhavermoutkoekjes van de hele wereld bakte en dat ze die ongetwijfeld ook gebakken had als wij straks de keuken binnenkwamen.

Ook nu liep ik achter Victoria aan de oprit op en ik probeerde voor de honderdste keer te accepteren wat de Bennetts me met enige regelmaat voorhielden: dat dit ook mijn huis was. Mijn oprit.

Victoria hield de hordeur voor me open en ik volgde haar naar binnen, waarna ik mijn notitieboekje uit mijn tas haalde en de rugzak boven het bankje in de hal hing. We liepen naar de keuken, waar een schaal met versgebakken koekjes op ons stond te wachten, zoals eigenlijk elke dag.

We gristen een paar koekjes van de schaal en haastten ons naar de achterdeur, op weg naar de garage. Toen we de zuilengalerij passeerden, ontdekten we Lorraines gestalte

tussen de bloembedden en we liepen op haar af.

‘Hoi, meiden!’ Victoria’s moeder zwaaide even, kwam overeind en klopte de modder van haar knieën. ‘Hoe was het kamp?’ Ze sloeg een arm om Victoria heen en drukte een kus op haar voorhoofd, waarna ze heel voorzichtig een ongemakkelijk kneepje in mijn schouder gaf.

Ik stelde me voor hoe haar armen ook mij in een omhelzing trokken, hoe de lichte geur van haar Elizabeth Arden-parfum mijn neusgaten binnendrong, een combinatie van rozen en jasmijn en cederhout. Hoe ik omhuld zou worden met dezelfde frisheid als die van de bloemen waar ze zo dol op was. Toch, hoezeer ik ook naar ze verlangde, beangstigden die liefdevolle armen me ook. Een omhelzing betekende dat je een deel van jezelf prijsgaf, dat je jezelf kwetsbaar opstelde, dat je jezelf blootgaf. Een omhelzing zou betekenen dat ik iets te verliezen had. Een omhelzing was gevaarlijk.

Ik zette een stap in de richting van de garage. Mijn relatie met Lorraine was... grappig. In dit geval vreemd-grappig, omdat het zo anders was dan wat ik gewend was. Ze was van de moeder van mijn beste vriendin, op wie ik toch altijd heel dol was geweest, veranderd in mijn voogd en pleegmoeder – misschien wel de meest echte moeder die ik ooit had gekend. Voor ik haar leerde kennen, wist ik maar weinig van moeders en wat ik wist had ik gezien in televisieseries. Welke plek nam Lorraine in mijn leven in? De Bennetts hadden zoveel voor mij gedaan – ze hadden cursussen over pleegzorg gevolgd, de lange weg afgelegd langs advocaten, wet- en regelgeving en stapels papierwerk – en dat allemaal om mij te adopteren.

Maar ik was dertien. Ik had de boot gemist en nu was het te laat om me nog te kunnen hechten aan een nieuwe moeder. Hoewel ik meer dan ooit verlangde naar Lorraine’s armen om mij heen, maar tegelijkertijd ook doodsbang was voor het vooruitzicht, realiseerde ik me heel goed hoe ongemakkelijk deze hele situatie was. Ik had fysiek contact

met de Bennetts altijd op een afstandje gehouden – met iedereen, trouwens. Mijn oom had me nooit aangeraakt, waar ik achteraf gezien nog blij mee moest zijn ook, afgaande op de verhalen van de andere meisjes die ik in de pleegzorg had ontmoet. Bovendien begreep ik de wereld van fysieke liefde ook gewoon niet. Victoria gaf me vaak zonder erover na te denken een kneepje in mijn hand, of sloeg een arm om mijn schouder, en inmiddels was ik daar aardig aan gewend geraakt. Maar om zelf ook zo'n gebaar te maken? Bij Lorraine, die me in huis had genomen en zich over mij had ontfermd? Ook al wilde ik het wel, ik wist gewoon niet hoe het moest, zo simpel was het.

Ik stond er stilletjes bij, terwijl Victoria maar doorkletste over onze dag, dweepte met het nieuwe verhaal waaraan ze begonnen was en haar moeder vertelde over ons plan om de Pickwick Club weer nieuw leven in te blazen.

‘Het klinkt alsof je geïnspireerd bent geraakt. En jij, Taylor? Heb jij het ook leuk gehad?’

Ik knikte ferm. ‘Heel erg. Ontzettend bedankt. Ik ben u heel erg dankbaar.’ Mijn woorden kwamen er gorgelend uit, als een borrelende modderstroom.

Ze glimlachte en er verschenen kraaienpootjes rond haar mond en ogen, wat haar knappe gezicht een ondeugende glans gaf. ‘Je hebt ons al meer dan genoeg bedankt, liefje. We doen het met liefde. Geniet er nou maar gewoon van, oké?’

Ik knipperde met mijn ogen. Eén keer, twee keer, en keek toen verlangend naar de garage. Victoria kroop uit haar moeders armen, zei dat we op tijd terug zouden zijn om de tafel te dekken en trok me met zich mee. De trap op, naar de kamer boven de garage.

Victoria's vader had deze ruimte lang geleden gebouwd. De zolderkamer had een badkamer, een fitnessruimte, een pooltafel en een kleine zithoek met een televisie. Ik legde mijn stapel koekjes en mijn notitieboekje op het bijzettafeltje in de hoek en ging naar de wc. Victoria deed een van

de grote ramen open, plofte neer op het vloerkleed naast de bank en opende haar eigen opschrijfboekje. De dop was al van haar pen.

Toen ik het toilet had doorgespoeld, waste ik mijn handen en staaarde naar mijn spiegelbeeld. Ik was niet echt lelijk, maar ook niet bepaald knap – in elk geval niet zo knap als Victoria, die wel wat weghad van een hertenjong, met haar ranke lijfje en donkere ogen. Ze deed me denken aan Winona Ryder, die de rol van Jo March had gespeeld in de film van *Little Women*. Ik, daarentegen, was te lang en slungelig om zelfs ook maar een beetje met een hertenjong vergeleken te kunnen worden. Reusachtig was een beter woord. Behalve mijn dikke, kastanjebruine haar, was er maar weinig bekoorlijks aan mij te ontdekken.

Ik perste mijn lippen op elkaar om mijn schots en scheve tanden te verbergen en opende de deur, om vervolgens direct als aan de grond genageld te blijven staan. Mijn blik viel op Victoria die in mijn zwart-witte notitieboek zat te neuzen. Het bloed klopte verwoed in mijn oren, als een zacht ruisend geluid dat zich al snel door mijn hele lijf verspreidde en met onmetelijke kracht door mijn ledematen raasde, totdat mijn tenen en vingers ervan tintelden.

‘Wat ben je aan het doen?’

Victoria keek op, er schemerde iets van schaamte door op haar gezicht. ‘I-ik wilde zien waar je gebleven was... om je te helpen...’

Ik griste het boekje uit haar handen. ‘Dat had je niet moeten doen.’ Mijn tintelende handen grepen de omslag van het notitieboekje stevig beet, het karton vatte nog net geen vlam onder mijn hete handpalmen. Ineens wilde ik niets liever dan wegrennen, met het boekje onder mijn arm. Naar de privacy van mijn slaapkamer. De boom in met de Pickwick Club, met Victoria en zelfs met het Jo March Schrijverskamp. Maar dat kon niet. Een woede-uitbarsting zou verwend overkomen, ondankbaar.

Waarom liep ik überhaupt zo te mokken? Ik woonde in een van de mooiste huizen van Concord, met mijn beste vriendin – mijn enige vriendin, eigenlijk. Haar ouders gaven me werkelijk alles wat ik nodig had – ze stuurden me zelfs naar een schrijverskamp! Hoe vaak had ik er niet naar verlangd om alleen al een bezoekje aan Orchard House te kunnen brengen? En nu mocht ik er zelfs schrijven!

Ik had het recht niet om zo ondankbaar te zijn. Bovendien kon ik nergens anders naartoe. Ik wilde ook nergens anders naartoe. Het zou nog zeker vijf jaar duren voor oom Rob weer vrijkwam. Ik had de Bennetts nodig. En ik moest en zou ervoor zorgen dat ze geen spijt kregen van hun keuze dat ze mij in huis hadden genomen.

En dat begon hier. Met het gevecht tegen de drang om weg te rennen en mezelf in mijn slaapkamer op te sluiten, zoals ik zo wanhopig graag wilde.

Dus liep ik naar de loopband en sprong erop, terwijl ik de knopjes indrukte tot de band zo snel draaide dat ik alleen nog maar kon rennen. Hardlopen.

‘Wat doe je?’

‘Rennen.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik wil rennen, maar ik wil niet wegrennen.’ Ik was al behoorlijk buiten adem en wist niet eens of ik wel helemaal de waarheid sprak. Soms, hoe gek het ook mocht klinken, wilde ik juist wel wegrennen.

Victoria boog zich over het paneel en drukte op de uitknop. De band ging steeds langzamer rollen, tot hij uiteindelijk stilstond.

‘Het spijt me dat je je zo eenzaam voelt,’ zei ze.

Ik veegde mijn neus af, verbood mijn tranen naar buiten te komen.

‘Ik zou willen dat ik je kon helpen.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dat doe je al. Heb je al gedaan. Als ik jou niet had gehad, had ik echt niet geweten wat ik

zou moeten. Ik ben het probleem. Ik – er is gewoon iets mis met me.’

Ze ontkende het niet en op de een of andere manier voelde ik me daardoor onmiddellijk een stukje beter.

Zonder me te waarschuwen, begonnen haar ogen te glanzen. Ze klemde haar hand om het handvat van de loopband. ‘Dat is het! Je verhaal. Jij. O, ik ben zo heerlijk jaloers!’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Waar heb je het over?’

Ze trok me van de loopband, terug naar de zithoek. ‘Over jou. Hoeveel andere dertienjarigen weten hoe het is om in jouw schoenen te staan? Hoeveel van ons zouden dat niet willen weten? Jij bezit iets wat alle goede schrijvers hebben – ervaring. En de emoties die daarbij komen kijken.’ Ze opende mijn notitieboekje bij de eerste pagina en tikte met haar wijsvinger tegen mijn keurig geschreven woorden. ‘Dit is het bewijs.’ Ze wierp me het boekje toe. ‘Schrijf erover. Schrijf je verhaal. Net als Louisa deed in *Little Women*. Schrijf over je ervaringen, het wordt briljant.’

Ik staaarde haar verbaasd aan, terwijl ik in gedachten afwoog hoe geloofwaardig ik haar vond. ‘Probeer je me nu niet gewoon een beetje beter te laten voelen?’

‘Ik meen het, Taylor. Lezers willen iets voelen. Laat ze het voelen. Schrijf je verhaal en zorg dat er iets moois uit voortkomt.’

Mijn verhaal schrijven. Er iets moois uit laten voortkomen.

Datzelfde gevoel – dat gevoel waartegen ik me niet kon verzetten, hoe onbetrouwbaar het vaak ook was gebleken – overviel me nu opnieuw. Die hoop.

Zou Victoria gelijk kunnen hebben? Zat er iets van waarde in mijn woorden? In mijn ervaringen?

Ik slaakte een vertwijfelde zucht, pakte mijn pen en ging op het vloerkleed zitten. Ik kon dit. Schrijven wat ik wist. Iets goeds op papier zetten.

Ik dacht aan mijn exemplaar van *Little Women* en wat het voor me had betekend om een band met mijn moeder te

voelen. Een band met een perfect leven. Ook al was het dan een lastminutecadeautje uit de kringloopwinkel geweest, het had me wel degelijk geholpen.

Wat nou als ik, door mijn verhaal te schrijven, hoop kon bieden aan een ander eenzaam meisje?

Ik probeerde het intimiderende gevoel dat samen met die gedachte naar boven borrelde weg te slikken. Ik ving Victoria's blik en we wierpen elkaar een voorzichtige glimlach toe. Ik opende mijn mond om 'dankjewel' te zeggen, maar de woorden kwamen niet. Ze knikte bemoedigend en ik concentreerde me weer op mijn pen die op het papier drukte.

Misschien was ik toch minder eenzaam dan ik dacht.

Vier jonge vrouwen.
Twee verschillende eeuwen.
Eén stad die hen samenbrengt: Concord.
En één passie die hun wonden heelt: schrijven.

1865. Terwijl de Amerikaanse schrijfster Louisa May Alcott de wereld rondreist, schrijft ze brieven aan haar vriendin Johanna Suhre. Zij zorgt in Concord voor Louisa's bejaarde ouders nu hun dochter op reis is. Wanneer de ogenschijnlijk voorname Nathan Bancroft Johanna het hof maakt, probeert Louisa haar nog te waarschuwen. Daar moet Johanna niets van weten en zonder het te beseffen stort ze zich in een ongelukkig huwelijk dat al snel de duistere kant van Nathan blootlegt...

2019. De succesvolle schrijfster Taylor is jaren geleden weggevlucht van haar thuis in Concord toen ze geconfronteerd werd met het verraad van haar zus Victoria. Nadat ze te horen heeft gekregen dat haar adoptie moeder niet lang meer te leven heeft, ziet ze zich echter gedwongen om terug te keren. Terwijl ze de pijn uit het verleden onder ogen probeert te komen, vindt ze troost in de gedichten en brieven van Louisa en Johanna. Misschien staan hun levens wel helemaal niet zo ver van elkaar af...

HEIDI CHIAVAROLI schrijft romans waarin ze haar liefde voor geschiedenis en literatuur met elkaar combineert. Ze is dol op plekken die historische geheimen bewaren. Eerder verscheen van haar de roman *De theekist*.

